Írta: Fidel István
2012. december 06. csütörtök, 00:00 - Módosítás: 2013. december 05. csütörtök, 09:58

Egy kicsiny falu a Börzsöny közepén: SZÜLŐFALUM, PERŐCSÉNY- apró emlékeim a háborútól a hatvanas évekig.

5. A Mikulásünnep

Mert, mint általában a külvilágtól elzárt minden faluban, Perőcsényben tényleg ünnep volt még a Mikulásnap is, hiszen ez is jó alkalom volt az egymáshoz való közeledésre. És ezt a szó legtisztább jelent

ésében valóban így kell érteni, mivel akkor nemhogy ajándékra való nem volt, de még cukrot és a kenyeret is csak jegyre lehetett kapni. Ma már elcsépelt dolog, de akkor igazán érvényes volt, hogy a szeretet mindennél fontosabb…

Emlékszem, én is évről évre olyan lelkesedéssel suvickoltam és raktam ki az ablakba a valakitől rámragadt rossz bakancsokat, vagy néha anyám magas szárú cipőjét, mintha magát a világjótevő Mikulást vártam volna, pedig mindig tudtam, hogy abban néhány szál orgonavessző mellett 1-2 alma, -hogy minél többnek látszódjon- sok dió meg vöröshagyma, esetleg a ki tudja hány éves szaloncukorpapírba becsomagolt száraz kenyér volt. És még valami! Ami nekem mindennél fontosabb volt, és igazi ünneppé tette még a másoknak egyszerű hétköznapot, hogy a drága jó Julismamám, akármilyen hideg is volt, akármennyire is csúszósak voltak az utak, mindig megvárva a teljes sötétséget, s feljött hozzánk a falu másik végéből. Apró termetével odakucorogva az ablakunk alá, mindent eltakaró, dús vattaszemöldöke fölé piros krepp papírból csavart hegyes süvegében a belülről hallatszó egyházi- és Mikulásénekekre válaszolva, szép, dörmögő hangon elénekelte az *„Istenfélő ember, Mikulás vagyok”* című drága kis dalocskát…

Ettől még gyermeki értelmem nyiladozása után is mindig boldog és elégedett voltam, s ifjabb felnőtt koromig sem engedtem kijózanodni magam abból a gyönyörűségből, hogy nekem van a legdrágább Mikulásom…

Pedig ha hiszitek, ha nem, már elmúltam tizenhét éves, amikor az első „hivatalos” és valóban nekem szóló Mikulás-csomagomat kaptam. Mert ugyan az ötvenes években nemegyszer volt

már olyan, hogy hőn szeretett „kopaszapánk” akaratából helyi „gyermekei” eljöttek az iskolába és csak úgy a kötényükből osztogattak pár szem szaloncukrot meg ilyesmit, de ezt valahogy csak addig tekintettük ajándéknak, amíg meg nem tudtuk, hogy az osztogatók gyerekeinek ráadásként csoki és egyebek is jutottak, amit még hónapok múlva is büszkén eszegettek. Akkor mondogatta azt a népszáj, hogy: *…egyet ide…, egyet oda…, egyet ide…, egyet oda…*

Hát ilyenek voltak az én Mikulásaim… Persze, az igazsághoz tartozik, hogy az akkori ajándékok nemcsak az emberek szegénysége miatt voltak ilyenek. Ha valakinek volt is pénze (azért ilyen is volt), akkor sem tudott volna sok mindent vásárolni, mert egyszerűen még kenyér vagy cukor sem volt a boltokban, nem még ilyen-olyan nyalánkságok…

Mégis, mikor az unokáimat tanítgatom a Mikulásdalokra, még vénségemben is megcsordul a szívem az én régi, kedves Mikulásom emlékére… És, ha majd egyszer véletlenül nem tudnátok eldönteni, hogy milyen iPodot vagy melyik méregdrága sífelszerelést vegyétek a csemetéiteknek, aminek tényleg örülnének is, próbáljátok meg elénekelni nekik, hogy:

Istenfélő ember,
Mikulás vagyok.
Hátamon a puttony,
Két szemem ragyog,

Van-e benne dió?
Meg a sok mogyoró?
Gyertek ide gyerekek,
De csak aki jó…

Könnyű megtanulni… És érdemes is…